

Marias liv (XIX): Vår Frus avsomnande och upptagning

Såsom Påven erinrar om, har Himlen ett hjärta: Jungfru Marias hjärta, som för alltid till kropp och själ förts till hennes son.

2011-09-27

Marias sista år på jorden – de som sträcker sig från Pingsten till Upptagningen – har förblivit höljda i så stark dimma, som inte är möjlig att genomtränga med blicken och än

mindre att föreställa sig dem. Skriften tiger, och Traditionen överlämnar till oss enbart ett långt och osäkert eko. Hennes tillvaro förlöpte i tystnad och arbete: som en hemlig källa som ger blommorna doft och friskhet åt frukterna. *Hortus conclusus, fons signatus* (Höga v 4:12) kallar liturgin henne med ord ur den Heliga Skriften: en inhägnad trädgård, en förseglad källa. Och även *puteus aquarum viventium, quae fluunt impetu de Libano* (ibid. 15) brunn med levande vatten, bäckar från Libanon. Som när hon var nära Jesus inte lät sig märkas, men vakade över Kyrkan under den första tiden.

Utan tvivel levde hon nära den helige Johannes, eftersom hon anförtrotts hans omsorg som son. Och den helige Johannes stannade under åren som följde efter pingsten vanligen i Jerusalem; där finner vi honom alltid mycket nära den helige Petrus. Vid tiden för den helige Paulus' resor, vid

tiden för Konciliet i Jerusalem, omkring år 50 (jfr Apg 15:1-34), framstår den älskade lärjungen som pelaren i Jerusalems Kyrka (Gal 2:9). Om Maria stannade nära honom, borde hon vara omkring 70 år, som några traditioner bekräftar: åldern som den Heliga Skriften tror vara som det mänskliga livets mognad.

Men Marias plats var i himlen, där hennes son väntade på henne. Och så förde Jesus henne en för oss okänd dag med sig till den himmelska glorian. Påven Pius XII ville inte, när han förklarade dogmen om Marias uppståndelse, uttala sig om Jungfrun dog och uppstod omedelbart efter eller om hon kom till Himlen direkt utan att ha passerat dödsögonblicket. Idag, liksom under Kyrkans första århundraden, tänker teologerna att Hon också dog, men att hennes död – som Kristi död – inte var en tribut till synden – hon var den obefläckade! – men att hon kom dit för att mera

fullständigt likna Jesus. Och därför började man på 500-talet i östländerna fira Festen om Vår Frus avsomnande; och detta genom att understryka, att det rörde sig om en övergång mera lik sömnen än döden. Hon lämnade denna jord – som några heliga män bekräftar – i ett utbrott av kärlek.

Fädernas skrifter och heliga mäns skrifter berättar framför allt från 300- och 400- talet några detaljer om Marias avsomnande och upptagning, som baseras på några berättelser som går tillbaka till 100-talet. Enligt dessa traditioner förenades alla apostlarna i Jerusalem för att vara med henne i hennes yttersta stund, med undantag av Jakob, som redan lidit martyrdöden, och Tomas, som befann sig i Indien. Och en vacker och ljus eftermiddag slöt de hennes ögon och lade hennes kropp i en grav. Några dagar efteråt då Tomas, som kommit för sent, enträget ville

se hennes kropp, fann de graven tom, medan himmelska sånger hördes.

Oberoende av att det finns sanna delar i dessa berättelser är det helt säkert, att Jungfru Maria, genom ett speciellt privilegium av Gud Allsmäktig inte utsattes för förgängelse: hennes kropp, förhärligad av den Heliga Treenigheten, förenades med själen och Maria blev upptagen till himlen, där hon råder levande och prisad, hos Jesus, för att förhärliga Gud och be för oss. Detta proklamerades av Påve Pius XII som trosdogm.

Trots Skriftens tystnad låter ett stycke i Uppenbarelseboken ana Vår Frus prisade slut. *Och ett stort tecken syntes på himlen, en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krans av tolv stjärnor på sitt huvud* (Upp 12:1). Läroämbetet ser i denna scen inte endast en

skildring av Kyrkans slutliga triumf utan även en bekräftelse på Marias (Kyrkans typ och bild) seger över döden. Det tycks som om lärjungen, som tagit sig an Maria ända till hennes upptagning i Himlen, på ett försynt och återhållsamt sätt, hade velat efterlämna minnen av detta historiska och saliggörande faktum, som den kristna befolkningen, inspirerad av den Helige Anden har känt igen och vördat ända sedan de första århundradena.

Vi för vår del, inspirerade av liturgin i Mässan för vigilian till denna högtid, jublar till Vår Fru med dessa ord: *Gloriosa dicta sunt de te, Maria, quae hodie exaltata es super choros angelorum*: Härliga ting har sagts om dig, Maria, du som i dag blev upphöjd högt över änglarnas körer.

J.A. Loarte

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/marias-liv-xix-var-frus-
avsomnande-och-upptagning/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/marias-liv-xix-var-frus-avsomnande-och-upptagning/)
(2025-08-05)